

Förlossning

Munnen är ett svart hål och jag vrålar. Jag är ett primitivt väsen, ett djur. Kommer ljudet verkligen från min egen mun? Rösten är så mörk och kraftfull, så stark och desperat. Den liknar ingenting jag någonsin har hört tidigare. De måste tro att det är något fel på mig, att jag är galen. Jag hörs väl i hela långa korridoren, den som den unga sköterskan med korpsvart hår och vit rock forslade mig igenom. Det minimala utrymmet till toalett som jag smet in på för att hämta andan, och för att skrika. Lutade mig mot det kalla handfatet, lät ljudrörelserna flöda fritt ur gapet och när jag slutligen öppnade mina ihopknipna ögon betraktade jag stelnade rester av pumptvålen på vattenkranen. I övrigt var det kliniskt rent. Sjukhus. Det gula lampljuset speglade sig i kranens rostfria stål. När jag hukande tog mig ut från toaletten, tog samma sköterska mig i armen och ledde mig

rätt. Hit in, där det luktar rengöringsmedel och sträva lakan. Ett väntans rum med en säng som rummets centrala möbel, där man ska ligga, pinas, behandlas, observeras. En trästol står lutad mot väggen vid fönstret och bredvid den ett litet runt furubord. Det verkar vara en garderob i rummets bortersta del, till höger från dörren sett. Där ska den tillfälliga gästens ägodelar in. Sedan ut, när allt är klart. Snabbt och snyggt. En robotarm hänger från taket, serverar vitrockarna med en stor, platt, rund lampa som kan röra sig till höger, till vänster, framåt, bakåt. Den ska sätta fokus på delar av min kropp där det händer något, där något vill fram och ut. Här inleds liv, här befolkas världen. Med glädjespridare, dårar, medelmåttor, kräk och en och annan Einstein. Från att tillsammans med David ha gråtit av glädje över det positiva graviditetstestet, till att ligga här. Just nu.

– Vill du ha vatten?

David sträcker sig efter vattenglaset och jag försöker resa mig tillräckligt mycket för att kunna dricka. Han tittar på mig, beredd att ta glaset när jag är klar.

– Känns det okej? frågar han försiktigt.

Jag nickar, lättad över andhämtningspausen.

– Hur känner du dig? frågar den svarthåriga sköterskan som guidade mig in i rummet för tusen timmar sedan. Som frågade hur jag mådde. Hon har varit med förr, hon känner till varenda skiftning i en barnafödande kvinnas ansikte, varje nyans i hennes skrik. Hon jagar sällan upp sig, hon vet hur väntan ska tillbringas, precis som hon vet när det är dags att kavla upp de vita ärmarna och fokusera på nuet och det nya livet. Hon står vid fotändan av sängen och

betraktar mig med sina bruna springor till ögon. Hon har rena drag, näsan är lång och rak, munnen smal. Pannan är hög och slät. Jag nickar, känner fortfarande kontroll över situationen. Smärtan är stark, men inte outhärdlig. Jag ska nog klara det här ändå, intalar jag mig själv. Sköterskan ler milt och skyndar vidare till nästa göromål. Jag förbereder mig.

Skriket fyller munnen, töjer ut alla små muskler och börjar metodiskt arbeta sig ut i rummet. Inget annat får plats när skriket fyller rummet. Robotarmen är stilla och vitrockarna är andaktsfullt tysta. Skriket kräver sin plats, armbågar sig fram bland instrument, möbler och ansikten. Rummet är mitt för en stund. Men sedan... tomhet och fortsatt väntan.

Den svarthåriga sköterskan har visst fått sällskap. Nu står det två vitrockar vid diskbänken närmast dörren. Den nya sköterskan är lång, har blont hår och en näpen liten näsa. Med vänlig min nickar hon medgörligt mot sin svarthåriga kollega. Det är inte hon som styr samtalet. Jag får intrycket av att hon är en kvinnotyp som vill vara till lags, göra rätt och sprida god stämning. De två pratar med varandra, men jag hör bara enstaka ord för nu har de vänt sina ryggar mot mig. Pratar de om mig? Den blonda gör något med sina händer, men jag ser inte vad. Den svarthåriga hämtar ner något från ett skåp, sedan står hon stilla och det enda jag ser är en nästipp och svaga huvudrörelser. Det är en hinna mellan sköterskorna och mig som skiljer två verkligheter åt. Jag har inte tillgång till deras värld. Varför pratar de inte så jag hör? Jävla ... Jag vill rycka tag i de vita rockarna och

få deras odelade uppmärksamhet. Men de är så oåtkomliga i sin vita friskhet. Jag försöker låta sansad när jag öppnar munnen, men när orden kommer ut är de inte alls sansade.

– Ni får gärna berätta för mig vad ni pratar om!

De vänder sig tvärt om. Skamset. Blondinen håller nästan på att tappa det metalliknande föremålet hon håller i, men hon låter lugn på rösten när hon tar till orda.

– Ja, självklart. Min kollega berättade att du var tio centimeter öppen när du kom in, men att det inte har hänt så mycket sedan dess.

Den svarthåriga nickar instämmande. Nu är de professionella mot mig, hanterar mig. De gör det bra.

Jag stirrar tomt på dem båda, ser det ljusa och det svarta huvudet guppa i takt till min allt snabbare andning. Plötsligt är de mig fullständigt likgiltiga. Det var onödigt av mig att påkalla deras uppmärksamhet. Muskelnerna i mitt ansikte drar ihop sig. Så var det dags igen. Alla nyanser försvinner, skriket som arbetar sig upp i struphuvudet är illrött. Jag sträcker på halsen för att underlätta, kniper igen ögonen och går raskt in i mig själv. Jag är vild, vitrockarna är tama.

David sitter vid min sida, i jeans och mörkblå tröja med vita ränder. Han köpte tröjan samma år som vi träffades. Någonstans längs vägen började jag ha synpunkter på vad han skulle inhandla för kläder. Inga starka synpunkter, snarare kommentarer. Han brukade ha på sig t-shirts med ”roliga” citat på, med förevändningen att han bar tröjorna på ett ironiskt sätt, men jag tyckte mest det var barnsligt. Tröjan han bär i dag har jag valt ut. Han ser vuxen ut i den. Men hans klädval är inte medvetet, plaggen fångades

upp från golvet i farten strax innan vi lämnade lägenheten. Klockan slog midnatt och medan grannarna försjönk i djupsömn, stod David och jag nere på gatan och försökte gräva fram bilen ur snön. Självklart hade vi låtit bilen stå och snöa in så mycket som möjligt, när det väl var dags. Det räckte inte med att förlösa en unge, det skulle förlösas en bil också. David använde spaden lika ivrigt som vore det en familjemedlem som låg begravd där under snön. Snön yrde kring honom och bilen. Å hej, å hå. Å hej, å hå. Jag stod bredvid och tittade på. Som jag gjort de senaste månaderna, när David fått bära, släpa, lyfta och hämta diverse saker. Jag har blivit så van vid passivitet, att det börjat kännas ganska skönt. Som om jag är barn på nytt. Gravid och infantil.

Värkarna kom allt tätare och jag grävde in fingrarna i förarsätet, medan David rattade ut från parkeringen. ”Nu är det dags”, sa han, mest för sig själv, och stirrade stint på den snötäckta vägbanan framför bilen. Han körde lite fortare än vanligt, men inte så fort som jag hade föreställt mig att man skulle köra på vägen till BB. På Hornsgatan var trafiken tätare och jag tjatade på honom att trycka lite extra på gasen. ”Kom igen nu! Du vill väl inte att jag ska föda i bilen?” hotade jag. ”Du vill väl inte att jag tar livet av oss på vägen till BB?” kontrade han med.

Bakom Davids svartbågade glasögon blir jag betraktad av en trött, men förväntansfull blick. Som ett barn på julafton. Snart, snart kommer julklapparna. Men Tomten, han är allt lite farlig ändå, visst är han det? David är där, och jag är här. Han tar tag i min hand och hans ögon formas till något

som liknar medlidande. Han brukar inte tycka synd om mig, inte ens när jag tycker att jag förtjänar det, så stunden känns extra allvarlig.

Jag undrar vad han tänker om mig nu. Han har ju aldrig sett mig så här förut. Det har inte jag heller. Kråmande, ojande, gastande. Slängande och klängande. Men det finns inga alternativ. Aldrig förr har jag haft så få val, trots alla löften till min generation om valfrihet. Det finns till och med en lag, Lagen om valfrihetssystem, som ska garantera mig den rätten. Du kan göra vad du vill, det är endast du själv som sätter gränser. Jo, visst, jag reser mig och går. Lämnar David, vitrockarna och BB. Så enkelt är det.

– Hur känner du dig?

Den svarthåriga undrar. En hårttest har fallit ned i hennes ansikte, vilket gör att hon ser ansträngd ut. Lustgasmasken ligger på mitt bröst, jag tittar på den för att försäkra mig om att den är lättåtkomlig. Sköterskan verkar se vad jag tänker.

– Försök att andas i masken så fort du känner att värkarna är på väg. Andas djupt och långsamt, fortsätter hon, och stryker blixtnabbt bort hårtesten från sitt ansikte.

Jag tittar på henne och sliter tag i lustgasmasken. Trycker den hårt över munnen. Det kommer att bli röda märken, men jag får syn på dem först i efterhand när jag tittar på de få foton David tar av förlossningen. Jag andas djupt och långsamt in i masken, precis som de ber mig om, och det är som att jag dyker i oändligt vatten på andra sidan jordklotet.

Jag minns precis hur det kändes där nere i djupet med Robert. Jag är fri, svävar fram bland utomjordiska varelser, försiktigt, så att mina fenor inte ska skada korallerna. Enligt

Robert är det viktigt att skydda det marina livet. Jag lyssnar på honom, inte bara för att han är min storebror, utan för att han har många års erfarenhet som dykinstruktör. Han har lämnat sitt gamla, trasiga liv och startat något nytt. Jag känner mig trygg där han simmar bakom mig. På ytan verkar djupet så otäckt, men härnere blir man omfamnad av det. Det omslutande vattnet är min naturliga miljö. Jag kämpar mig framåt, nu snabbare. Trycket blir starkare, men jag låter det inte stoppa mig. Jag kan göra allt här nere, är en del av den här världen nu. Robert måste vara stolt över mig, imponerad över att jag är så orädd.

Marken försvinner plötsligt under mig. Ett stup. Ett okänt mörker. Jag slutar att andas. Vänder mig hastigt om, men ser inte Robert. Jag ser ingenting alls, under min framfart har jag sparkat upp sand med simfötterna. Nu står tiden still. Nu kan vad som helst hända. Jag väntar tills sanden har lagt sig, ser plötsligt korallrevet och simmar med all kraft mot det. Som om jag med nöd och näppe räddar mig undan döden. När jag ser marken under min kropp, kan jag börja andas igen, djupt och långsamt. Precis som jag har lärt mig. Jag ser Robert och mina hjärtrörelser slår av på takten. Han har uppmärksamheten riktad mot något på marken och vinkar åt mig att komma närmare. Den vandrar långsamt framåt, kånkandes på sitt stora skal. Obekymrad om världen omkring sig. Så harmonisk. Så värnlös. Jag gör en ansats att peta på den, men Robert stoppar mig. Skakar på huvudet och tecknar åt mig att vi ska simma vidare.

* * *